

MdR, NOS Jazzgeschiedenis 215.

plaat 1

Coleman Hawkins' Swing Four: Get happy (Harold Arlen)
A/3 - 3:20 - Barclay 84 107

Op 23 december 1943 deed Bob Thiele voor zijn merk Signature een session met Coleman Hawkins. Vier stukken voor twee platen: één 25 en één 30 cm - 78 toeren vanzelfsprekend. De toen zeer populaire Eddie Heywood was de pianist, Oscar Pettiford was weliswaar pas 21 maar al erkend DE bassist in jazz, de drummer zou wat later echt bekendheid krijgen: Shelly Manne. "Get happy" dat we net hoorden was het tweede stuk van de session, na "Crazy rhythm", en bestemd voor de kleine plaat, de volgende twee stukken voor de 30 cm konden wat langer duren. Nummer 3 werd na "Body and soul" van 1939 opnieuw een Hawkins-classic. Dat Bob Thiele ook opname-technisch wist wat hij wilde hoort men duidelijk aan de voor die tijd uitstekende balans, waardoor zelfs Pettiford's ademhaling -met zijn frasering mee- te horen is bij de bassolo. Coleman Hawkins: "The man I love".

zelfde

Coleman Hawkins' Swing Four: The man I love (Gershwin)
A/1 - 5:03 - idem

"The man I love". Dit is het vierde en laatste stuk van de session: "Sweet Lorraine".

zelfde

Coleman Hawkins' Swing Four: Sweet Lorraine (Parish, Burwell)
A/2 - 4:15 - idem

"Sweet Lorraine" - Coleman Hawkins' Swing Four op 23 december 1943 voor Signature in New York City. Coleman Hawkins-tenorsaxofoon, Eddie Heywood-piano, Oscar Pettiford-bas, Shelly Manne-drums. Al een paar keer heb ik opnamen laten horen gemaakt van het eerste Esquire Jazz Concert, 18 januari 1944 in het Metropolitan Opera House, New York. Bij dat concert mocht Coleman Hawkins even reclame maken voor een plaat die we in de vorige Jazzgeschiedenis hoorden, Leonard Feather doet dat voor hem.

plaat 2

Coleman Hawkins Quartet: My ideal (Robin, Whiting)
B/laatste op aank. - 3:25 - FDC 1001

"My ideal", tenorsaxofonist Coleman Hawkins op 18 januari 1944 in het Metropolitan Opera House met Art Tatum-piano, Oscar Pettiford-bas en Big Sid Catlett-drums. In 1944 zou Hawkins een groot aantal sessions doen voor een van die nieuwe 'independant' platenmerken, ~~meestal~~ meestal kleine maatschappijen die onafhankelijk waren van de grote die op dat moment geboycot werden door de vakbond AFM, de z.g. Record Ban. Dat merk was Keynote, later opgekocht door Mercury, en Hawkins trad niet alleen als leider op, bij verschillende sessions ook als 'sideman', gewoon als een muzikant. 31 januari was de eerste session, naam van de groep: het Coleman Hawkins Quintet. Roy Eldridge-trompet, Teddy Wilson-piano, Billy Taylor-bas,^{en} Cozy Cole-drums, die een shuffle rhythm speelt achter Hawkins' solo in "I only have eyes for you".

plaat 3

Coleman Hawkins Quintet: I only have eyes for you (Warren, Dubin)
B/laatste - 3:11 - Fontana FJL 102

zelfde

"I only have eyes for you". Dit is "I'm in the mood for love".
Coleman Hawkins Quintet: I'm in the mood for love (McHugh, Fields)
B/1 - 3:13 - idem

Na "I'm in the mood for love" tenslotte een stuk dat kwa titel refereert aan Hawkins' optreden in het Metropolitan Opera House, genoemd de Met. Wat het bijzondere van het stuk is: de als melodische gegeven gebruikte riff is gemaakt op het accoordenschema van "How high the moon". U weet dat 'Bean' een bijnaam was van Coleman Hawkins, dit is "Bean at the Met".

zelfde

Coleman Hawkins Quintet: Bean at the Met (Coleman Hawkins)
B/2 - 3:00 - idem

"Bean at the Met" op het schema van "How high the moon" dat vooral door de Beboppers frekwent gebruikt zou worden met als bekendste thema "Ornithology". Het Coleman Hawkins Quintet op 31 januari 1944 in New York City voor Keynote met Roy Eldridge-trompet, Coleman Hawkins-tenorsaxofoon, Teddy Wilson-piano, Billy Taylor-bas, Cozy Cole-drums. Slot van NOS Jazzgeschiedenis 215, MdR.

NA 64863

0 0 0 0 0

30:04

opn 12.1.54